

Köd

Novemberéj. Mint egy hatalmas,
fehér komondor, ténfereg
a köd az utcán; csatakos, vad
bundája hullámszik, remeg.

Majd nedves orrát ablakomhoz
szorítva, párás üvegen
keresztül néz rám; nézzük egymást
komolyan, némán, félszegen.

Ha beereszteném szobámba,
ha kinyitnám az ablakot...
Nézek rá, néz reám; behúzza
a farkát, és eloldalog.

Habzó, fehér nyál: fény szivárog
a lámpákból. Novemberéj.
Mindegy, mi volt: áldás vagy átok, –
ne félj! Hisz elment már. Ne félj!

(A Baka István művei. Versek című kötetből.)

[← Előző oldal](#)
[Következő oldal →](#)